

CONVERSA SETMANAL

DEU te guart, *Boby*.
— Què m'ho diu a mi, senyor Gregori?

— I doncs a qui ha d'esser! No hi ha pas ningú mes aquí.

— ¿Quin nom m'ha dit?

— *Boby*

— No'm motegi; jo no m'en dic de *Boby*, jo em dic Nasi i'm diré Nasi fins que'm moriré

— Ja ho se, pero hi ha qui't diu *Boby*.

— ¿I amb que's menja aixó? ¿Qu'es algún mal nom? ¿Qu'es algún reneç?

— ¡Per l'amor de Déu, Nasi! Tu creus que si fos algun mal nom, te'l diria jo ni en broma?

— Dispensim, senyor Gregori. ¿Peró a que ve que are'm nomeni amb aquest nom?

— No soc jo qui te l'ha endossat aquest nom, Nasi; son aquells senyors amb quins estabas tan enfadat l'altre dia.

— ¿Aquells que'm feren enfadar perque a vosté li deien el pagés d'en Serra i deien tantes inexactituts i tonteries?

— Els mateixos.

— ¿I are'm diuen *Boby* a mi?

— Si, are diuen que tu ets el *Boby* d'en Serra.

— De manera que primer vosté era el pagés d'en Serra; aixó no'ls va anar prou bé i are jo soc el *Boby* d'en Serra. Veiam en el número pròxim que li adjudicaran a en Serra.

— No ho se, ja ho veurem; per el camí que van i amb l'obsessió que tenen contra en Serra, fins son capassos de fer-lo responsable de la gelada del dimars!...

— Però bé, ¿que's aixó de *Boby*?

— Es el nom d'un ninot que duia el ventríloc Martín, que havia vingut al cine.

— ¡Ah! ja m'en recordo, era aquell ninot que parlaba catalá i cridaba tant.

— Si, aquell mateix que sempre deia: *¡Vull parlar! ¡Vull parlar!*

— Si, si, ja m'en recordo; per cert que encare'm sembla que'l sento, quan en Martín el volia fer sumar i ell li deia:

«— *De comptes en se més que tú.*

«— *¡I que has de saber, tú! ¡Tú no sabes nada!* — li deia en Martín, que sempre parlaba castellá.

«— *Si que'n se més que tú. ¿Que t'hi vols jugar que no sabrás fer una suma?*

«— *A ver, dí.*

Llavors li nomenaba una una barreja de fruites i verdures i li preguntaba:

«— *¿Quant fá tot aixó?*

«— *Esto no se puede sumar, esto no hace nada.*

«— *¿Veus com no'n sabs? Si que fá.*

«— *A ver, ¿que hace?*

I el ninot, en *Boby*, tot sério responia.

«— *Fá un mal de ventre que't reventa!*»

— Saps, Nasi, que'm crec que no han anat tan mal acertats en comparar-te amb en *Boby*?

— Perqué?

— Perque, en lo del mal de ventre que reventa hauran trobat la semblança, ja que tú amb lo que'ls dius, segons ells s'esclamen, es veu que'ls dones mal estar, per aixó deuen haver pensat amb en *Boby*.

— ¡Oh! i si anessim a probar, tampoc sabrien sumar que fá lo que jo'ls diria.

— Vaja, ja t'has engrescat i vols fer de *Boby*.

— Ja que me'n diuen be puc ferne, i consti que si no m'haguessin dit *Boby* no hi hauria pensat mai.

— ¿I que's aquesta suma?

— Potser tampoc la sabria treurer vosté.

— Veiam digues.

— Sap que fá: uns quants litres d'aigua,